

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

ΒΑΣΙΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ:
ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ: ΒΟΛΠΟΝΕ

Ὁ Στέφαν Τσβάϊχ σὲ ἀπομνημονεύματά του «Ὁ Κόσμος τῆς χθές», μιλάει γιὰ τὴν πραγματικὰ παράξενη κακοτυχία πού σημάδευε κάθε ἠθοποιὸ ὑποψήφιο γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Βολπόνε, στὴ διασκευὴ τοῦ ἔργου τοῦ Μπέν Τζόνσον πούχε κάνει ὁ ἴδιος ὁ Τσβάϊχ.

Ὁ Μοΐσσυ, ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος ἠθοποιὸς τῆς Αὐστριακῆς σκηνῆς, ἀρρώστησε ξαφνικὰ καὶ πέθανε λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν προεμιέρα τοῦ ἔργου.

Ἡ ἴδια τύχη περίμενε καὶ τὸν Ἀλεξάντερ καὶ γένικὰ εἶχε τόσο ἐπηρεαστεῖ ὁ Τσβάϊχ ἀπὸ τ' ἀνεξήγητα αὐτὰ περιστατικά, ὥστε ἀπόδινε σχεδὸν μυστηριώδεις ιδιότητες στὸν γοητευτικὸ καὶ παράξενον αὐτὸν ρόλο.

Ὅταν στὴν ἀρχὴ τῆς χειμερινῆς περιόδου τοῦ Βασιλικὸ Θεάτρο ἀνάγγειλε τὸ ἀνέβασμα τοῦ Βολπόνε, ὅλοι οἱ φόβοι τοῦ Τσβάϊχ, δὲν ξέρω γιατί, ξαναζωντάνεψαν μέσα μου, τόσο πού δὲν ρωτοῦσα γιὰ τὸ ποιὸς θὰ εἶταν ὁ πρωταγωνιστής.

Εὐτυχῶς ὅμως ὅλος ὁ θίασος τοῦ Βασι-

λικού ἔφτιασε σῶος και ἀβλαβῆς στὴν προ-
μέρα τοῦ Βολπόμε.

Τὴν κακοτυχία ἔλεγα μέσα μου καθὼς
σημανόταν ἡ αὐλαία, τὴν ἔφερε μόνον ἡ
διασκευὴ τοῦ Βολπόμε ἀπὸ τὸν Τσβάιχ.

Ὁ αὐθεντικός Βολπόμε, ὁ Βολπόμε τοῦ
Μπὲν Τζόνσον εἶναι ἀπαλλαγμένος ἀπὸ κά-
θε κακοσημαδιά!

Μὰ καθὼς προχωροῦσε ἡ παράσταση φά-
νηκε πὼς γιὰ τὸ Βασιλικὸ τοῦλάχιστον, ὁ
αὐθεντικός Βολπόμε, ξεπερνοῦσε ὅπως και
στὴν τεχνικὴ και σὲ κάθε τι ἄλλο και στὴν
κακοτυχία τὴν διασκευὴ τοῦ Τσβάιχ, γιὰτι
θάταν φοβερὸ νὰ πέθαινε ἓνας καλὸς μας
ἠθοποιὸς—και δὲν τοὺς ἔχουμε δὰ και πολ-
λοὺς—πρὶν προφτάσει νὰ διδάξει τὸν Βολ-
πόμε. Θάταν φοβερὸ και δραματικὸ κι' ἓνα
μελαγχολικὰ μοιραῖο, ἀνάλογο μὲ τὴν ἀπαι-
σιόδοξη μὰ φιλάνθρωπη προαίρεση τοῦ
Τσβάιχ, ἀλλὰ μόνον ἓνας Μπὲν Τζόνσον
μποροῦσε νὰ ὄνειρευτεῖ και νὰ δώσει τὸ ὁ-
μαδικὸ ἐκεῖνο πανάθλιο χαρακίρι, πὺ ἔλαβε
χώραν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεά-
τρου τὸ μοιραῖο βράδυ τῆς 16ης Φεβρουα-
ρίου.

Δὲν μᾶς ἔχει συνηθίσει βέβαια τὸ Βασι-
λικὸ σὲ παραστάσεις τέλειες, ἀλλ' οὔτε και
καλὲς και θᾶπρεπε κάπως νὰ τὸ περιμέναμε
αὐτὸ τὸ βράδυ, ὅπως οἱ συγγενεῖς ἓνὸς βα-
ρειὰ ἄρρωστου πρέπει—συλλογίζονται οἱ ξέ-
νοι—νάχουν κάπως προετοιμαστῆ γιὰ τὸ
τέλος του.

Μὰ ὅσο και νὰ τὸ περιμέναμε ὅσο και
νάχαμε προετοιμαστῆ γι' αὐτό, ἀκριβῶς σὰν
τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἄρρωστου πὺ βρίσκουν
πὼς ἔφταιξε ἓνας γιατρὸς ποῦχαν πάρει τε-
λευταία ἢ ἓνα φάρμακον πὺ κάποιος φίλος
τοὺς σύστησε, ἔτσι κι' ἐμεῖς τὰ φορτώνουμε
στὸν Βολπόμε.

Μὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς παραείταν οἰκ-
τρό τὸ τέλος. Ἀκόμη και τὰ ἄψυχα εἶχαν
ἀναλάβει νὰ τὸ τονίσουν.

Και τώρα προσδοκῶμεν ἀνάστασιν νε-
κρῶν;